

Pomhaj Bóh!

Sy-li spěval,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróchny
Napoj móchny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Cerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wśedne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech si khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrěw će. F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Budawa ho kózdu žobotu w Gsmolerjez knihicjischczeřni a płačzi schtwortlětnej 2.— hr. s portom 2.50 hr.

Njedžela Jubilate.

1. Pětra 2, 11—17.

Jubileje rětaju žwojedzenje, na kotrychž ludžo na 25 abo 50 lét žohnowanego žiwjenja w mandželstwie abo na 50 abo 100 lét wobstacza někakheho wustawa spominaja. Woni wýklaſia, tak džakomni žu. Jubilej rěka wýkłanje, a Jubilate rěka wýkłaje!

Każ naž snate psalmiske ſłowo k wýkłanju napomina, tak je nam kſhesczijanam žwata pschiſkłuschnoscž, so Boha khwaliſmy sa jeho dobroth. Wježoł džak dýrbi s wutroby kaž plomjo k njebju kapacž. Wježołe džeczo wýkska, hdźż nan domoj dže a ma pschilubjeny dar w ruzh. Božich darow je týžaz. Ty dýrbisich wýkłacž!

Větrowe kſutne napominanja maja kſhesczijanow a pôhanow we wocžomaj. Kſhesczijenjo, tak chze Pětr, dýrbi ja takle žiwi býž, so pôhanjo, hdźż jich waſchnje widžo, nauſkni Boha khwalicž. Bóh psches žwoje džeczi k žwojej cžesczi pschiūdze. Tak žu ho ludž k Bohu a Wótzej Jesom Khrysta wobrocžile. Wéra do žiweho Bohá je s tym dobýwała, so wěrjazh běchu po žwojej wěrje žiwi. Pôhanjo wýkłachu, tak Bóh žwoj lud potwyschuje.

Pětr widži dobrý kſhesczijanski porjad, duchowny porjad, w schyrjoch lud napjelnjazých myſlach: so kózdemu wěsta cžescz kſluscha, so žo kaž bratsja lubuja, so žo Boha boja a so ſkala abo knježerja cžescza. Hdźż my nětko krala nimamy, tola tole napominanje žwoju wažnoſež połnie wobkhowa. Kralowske nijeno njeczini. Nětko je lud s kralom. Pschetož ludowa wola je knježstvo nastupila. Hijo pod kralom mějeshce lud dobre prawa, tež džel na knježenju. Nasch lud móže „kralowski“ lud býž, hdźż

našch wěczny kral Jesuž Khrystuž se žwojim žwojathym ſłowom knježi.

Kózdemu wěsta cžescz kſluscha. Khudý muž džela, so by žonu a džeczi ſežiwl. Wón w cžesczi wobsteji. Někotry khudý Sserb kaž starschej Mižijonski Požoł a Pomhaj Bóh cžita, rowy wothlada a pschi a njedželu žwycz. Wón žwoje dawki dawa bjes žwarjenja, a jemu je njeſlube, hdźż wón w nusy je na bratrowu pomož poſaſany. Bratr dýrbi jeho luboſnje prožycz, hewał wón jeho pjenjeſy njerodži. Khrudži ſebi mjes žobu wjele wupomhaja, hóle hacž bohacži, kotsiž žu w hordoszji tak lohžy dželeni! Jesuž je khudeho Lazara hacž do njebja poſběhnýl, a Jesuž žam bě najkhrudschi, a tak nascha kſhesczijanska cžescz wot kublow a pjenjeſow, wot mož a rjanoscze njewotwiſuje. We jenej wžy běſche hubjeny cžlowjek, kotrehož roſom jeno k temu dožahasche, s karu jěſdziež a něchtu drjewa abo měch žita wosyč. S taſkim wježołym wóczkom by wón na žwoju lubu karu hlađał, hdźż sa njej krocžesche! Husto by tež s proſdnej karu po wžy jěſdžit. Zyle ſrudny bě, hdźż ras kara do kruchov džesche. Ludžu běchu jemu dobrí. Psches 20 lét běſche w burſkim domje kaž pola nana a maczerje. Hdźż bě wumrěl, jeho s cžesczu hrjebachu a prajachu: tón bě cžekny mļodženz, tón njeje nikomu kſhiwdy cžinil. Mjes wježnymi hólzami paſ možesche jenož jeniczki žwojej maczeri prajicž, so ženje teho hlupeho hanik njebě.

Tak chzemž my jako kſhesczijenjo najnižščim jich cžescz wostajicž, dokelž je Jesuž wucžil: „Schtož ſeže wón cžinili tomu najnižščemu mjes mojimi bratrami, to ſeže wón mi cžinili.“

Po prawom dýrbjeli žam wot ho cžim hóle taſkich cžesczicž, kotsiž žu wýkłachi hacž my. To žu wožebje starschi ludžo. Psched ſchědžiwej ſłowu dýrbisich poſtanycž a starzych cžesczicž! Wot nich

wulnjesch. Tich rada ma czi wažna bhež. Nak wo tebi myžla, nježmě czi woda bhež! Džeczi dýrbja ho į tutemu smyžlenju wocžahowacž.

Petr widži bratrow stwo mjes křesčijanami. Hdyž jedyn druheho česczí, je tež luboſez mózna. Schóz duschi wýžoko waži kaž Jeſuš, tón ma tež luboſez į njej. Ty dýrbisich žwojeho bližscheho lubowacž jako ſam ho! Nascha wutroba ma ložen pſchewjele luboſeze į pjenjeſam, kublam a, ſchtož je wopravdze křivalobne, į dželu. Luboſez į ludjom pak ma nascha prěnja luboſez bhež. Žej wopory na pjenjeſach a čaſu a mož pſchi- nježm. To je pſcha a powyschenje zyloho žiwjenja.

Dvaj buraj běchtaj ſchulſkej towarſchej byloj. Jedyn mjeſeche we wſchém ſbož, w hospodařſtroje kaž w ſwójbje. A wón bě džakowny a pſchezo mjeſohn. Tamny bu wot wſchela- ſoreho njeſboža pſchecžehau. Ale jeho towarſch by ſ nit: wſchitko ſobu na wutrobie měl a zylu njedželu a někotry wječor pela njeho ſedžal a jeho troſchtowaſ. Schto křeřny towarſch ſamóže, to někotry w horju naſhoni. Duž njež ſrudnym ſ vneža. Vjech jedyn njež teho druheho wobežnoſez, tak ſakon Křyſtu- ſhovych dopjelnicé! Hdyž wot taſkeho troſchtowanego domoſ džesich, móžech ſo eienſche wieſelicž křvojeho njeſaſluženeho ſboža.

Petr widži bohabojaſny lud. Wón wot pravdoſeze, ſotraž kóždemu čeſejz cžini, į wutrobie, a wot wutroby, ſotraž bratrow lubuje, į duschi dale dže. Pſchetož duscha pyta Boha. Žej čze ſo piež po Boži. Boh je jejne ſbožo. Hdyž žadyn Boh živý njeje, wboha duscha žaneje radžije nima, ani w žiwjeniu ani we ūmrječu. Pravna nježmertneje diſche ſedi we wěrje do Boha swěſcizh. Petr nam praji, ſchto pſchecživo duschi wojuje, ſchto křesčijansku wuežbu mjes njevěržazym do haniby njeke. To ſu eželne lóſchty, njepekné ſadžerzenje, ſpjecžovanie pſchecživo krajným ſakonjam a wychnoſezam. „Woiročžv Boži“ dýrbia tež wſchón dobrý porjad ſdžeržecž pytač. Tak dýrbinu w naſchim čaſu wychnoſezí džakowni ſa to bhež, ſo někto měr wužitwani. Hdyž ſo nam wſchě nowe ſakonje njeſtubja, haj hdyž njeſtobſtuli pſchecživo naſchej evangeliſkej zyrkti je wuſasane, ſo býchu ſ njeje wuſtupili a wona by kónz wſala, jeno ſo je měr w kraju a wěmy, ſo w měrje ſažo dobre čaſhy pſchihadžea! Bohabojoſez ma ſažo wutroby wodžicž. Šewak eželne lóſchty knježa; te ſu pſchecživo nježelskej nutnoſezi, pſchecživo kře- ſčijanské ſoſadže a tež pſchecživo ſtatowemu porjadej!! Stat ſebi někto ſam ſchodus ežini. Wón ſam ſwojich poddnych bjeſbóžnych čini, runjež to jeho wotmyžlenje njeje. Ale wón ſo myšli, hdyž wón wueži, ſo ludžo móža tež bjes wěry duschni bhež. Tich je jara mało, kotsiž ſu wěru ſhubili a ſebi tola dobre wachnje a ponížnoſez wobhovali. Nak budež, hdyž tich wjele wotroſeze a niež wo Boži nježlyſhi? Schto móže taſkim ſwiaty bhež? Schto tich ſwědomje wjasacž abo tich duschi troſchtowacž?

Petr ſkonečnje krala a tých, kiz jeho čeſeča, widži. Kotry ſraj wón we wocžach ma, to njevěmy. Herodach wěſče njeje měnjeny, ale kral, kotryž ma móz a koſtrehož ſaſtojnizh ſu po- ſtani į wječenju na tých, kotsiž ſle ežinja į křivalbje pak tým, kotsiž dobre ežinja. Hdyž naſch kraj presidentu ma a roſomne ſakonje, móže zyrkej tež wobſtač, móže Petrowe ſkovo pſacziez: čeſeč presidentu! Kral je jeno hinaſche mjenou, a tež kralojo ſu něhdž ſ wolsbý wuſchli.

Čeſečče krala! To móže a dýrbí tež ſa wotkadženeho krala prajene bhež. Tón bě nam drohi. Sa njeho ſmí ſo modſili. Tego ſakonje, niz wſchitke, ale mnohe a to najlepše křeſte ſamym. Boh wě, jo wón ſwojemu ludej wſcho ſbože pſcheje, pſchede wſchém měr. Pravdoſez a bohabojoſez ſebi žadatej, ſo ſe džakownoſez na krala a na kralovſke čaſhy ſpominamy.

Njech budže pſchichod naſchego luda ſajkžtuli, kralowſki abo njekralowſki. Boh nam pomhaj, ſo by křeſčijanski byl! Hdyž mamy Křyſtuža kaž Petr jeho mjeſeche, móžem ſe tež tajte widženje měcz kaž japoſchtol ſenjeſowych: my we wěrje widžinu kře- ſčijanski ſraj! Tam je čeſeč, luboſez, bohabojoſez a porjad. Pom- haj Boh nam ſažo į temu! Hamjeń.

Bo jutrach.

(Słončenje.)

„Widžiſch, Gusta. To ſmój ſažo tam, ſo wotkelž wuſdzechmoj. Pſchi wěrnyh jutrach! So býchu tola wſchitzh wěrne jutry ſwyczili, dwojake wěrne jutry, kaž to předy praſach!“

„Haj, to daj Boh nam wſchém, naſhemu zytemu ludej!“

„K tomu pomhajmy my starí, ſchtož móžem, ſobu na- ſchemu ludej, wožebje naſchej mlodžinje, naſchim džecžom! Schto dha mohlo to člowjetkam hřeſce wostacž potom, hdyž tež Boha ſhubja a wſchě wěčne kubla, wot Boha nami date, tu by hižo, we wſchej poſnosczi pak tam we wěčnoſez.“

„Džak budež Bohu, ſo naſche džecži hřeſce w ſchuli dobrú nabožinu ſeſnawaju! To ſmój tola runje widžaloj a ſkyſchaloj. Hdy by nož to wſchudžom tak bylo!“

„Haj, a hdy by jenož tež tak bylo, ſo naſcha mlodžina pſchi tutej ſiwej dobrej nabožinje wostawa. Ale to tež ſamo pola naſ wjazy tak njeje! Schto ſeſče to ſ teho bhež? tak dýrbisich ſo to praſhecz!“

„Warnowacž mój staraj móžemoj, a to tež cžinimoj, hdež móžno! A k tomu dobroproſchenje!“

„Haj, ſawěſče! To tež ja cžinju ſa naſchich ludej a jich war- nuju. A naſchi ludžo to tež wjedža! Wotročž předy tamle ſtejſeche a drje tu tež hřeſce něhdž w bliskoſci je. Derje tak!“

„Haj, ja nochzyt ſo ſenje runacž mojeho bratra ſynej! Snajesch jeho tola derje doſcz! Tón bjerje a czeſnje ſwojich lu- dži ſobu ſekterarjam! Powjedachmoj tola hižo wo tym!“

„Ssam tola hřeſce ſekterat njeje?“

„Mě, kolož wěm, hřeſce niz! A ja ſo nadžijam, ſo to tež ſenje njebudž! Mějeſche tola hewak ſtroweho roſomečka a mu- dreje hlowežki, a wožebje wón je wot doma ſaložený na naſchu křeſčijansku wěru, ſotraž bu na dnju po ſabacze, njedželu, na naj- krafniſchho ſaſygłowana pſches horjefacze naſchego Sbóžnika!“

„So to tola njebh ſebi potom ſwědominje a wutrobu pocje- ſit ſ tym ſamolwjenjom ſa ſwojich ludej, ſotrychž wotčeňnje wot jich ſlubjenja wěry į zuſym ſekterarjam!“

„Haj, tež jemu, kaž kóždemu pſacži to „běda“ konférmaziſleho dnja, kaž to „běda“ naſchego Sbóžnika! Pſched taſkim ſwarnui naſ wſchěch Boh, luby ſenje!“

„Haj!“ džesche ſkowá, ſ lávki ſtawajo. „A Boh luby ſenje ſwarnui Tebje a twój dom tež něk w tutej nož! Je čaſk, ſo ſa dženža nuts džemoj!“

„Haj, wopravdze! Nak ſu ſo hodžink ſinyle. Duž Boh daj dobru nož!“

Mabožne poczahi evangeliſkich ſerbow ſ Bratrowskej gmeinje.

¶ 200-lětnemu wopomnječu ſaloženja Herrnhuta w juniu 1722.

Bo wſchitkowne ſhluſchenje wěry pſches
towarſtwa.

1. Na ſtacze Herrnhuta. Hdyž po drósh wot Lubija dužn něhdž 2½ hodžinu daloko do Žitawy pucžujesč, do pěkneho měſtacza ſ něhdž 1200 wobhlerjemi pſchiindžesč, do Herrnhuta.

Všichni městacíku na počestních stranu to kázánovému lešku vydání
řešení jalo poznat s písmem: „Tudh bu 17. junija
1722 přenášeni sichtom f sařezenju Herrnhuta puscheczant.“ Vopom-
něcja hódný blať, hdyž spominam, ťak je ſo f přenášeniu sichto-
mej byla druhých píšidružífa, ſelfo žohnotvania je ſ naštateho
kýdlescheža ſa tamnu wokolini, haj ſa zhlé evangelske křesceži-
janſtvo tež ſa pořanstvo ſo vyuſiwaſo. My evangelský Čerby
nařík ſo Herrnhutſej bratrowské gmejti je píšeče všechni ve
duchovném nastupanju vjele džakowací. V duchu čzemuň na
tamne městno ſobu ſtupicí, hdyž Herrnhutzy 17. junija tehde
léta vopomněcze vobjeřdu, ſo je píšeched 200 leťami hrabja Lud-
wig f Zinendorfa nad Berthelsdorſom píši Herrnhucze přená-
šeniu ſa přenášení dom f píši jeczu tych kwojeje věrly dla ſ domisných
wicežnjených moravských (Mähren) bratrow da puscheczecí.

Raspominjeny ſemjanſki knjeg bu grat w Božej ružy, kaž tež je jeho knijertny pomnik i pomnikami jeho žobiupomoznikom a ſwojſbnym woſrjedž Herrnhutſkeho pohrjebnischa rěčazh ꝑvěd, ſo bě wón wutroba a wſcho ſa bratrotuſku gmejnu. Wón bu to ſe ſwojim heſtom: „Ja ſnaju jenož jemu žadosez̄, a to je Wón, nijemujz̄ Schrhſtuſ“, kaž tež ſe ſwojim druhim ꝑlovoſi: „Ja žaneho Schreſčijanstwa njeſchiwóſtawam bjes ſtovarſche- nja.“ S pobožneho doma twuſhodžazh wot džecžatſtwa w naj- wužſkim wobfhadže ſe ſwojim Šbóžníkem ſtejesche a mějesche to pſchecze, jemu w ſwojim žitvjenju ꝑlužic̄. W Hali nad Solau wu- bu ſ mihiionſtrom mjes pohanami ſnajomny. Hižo ſa mlode ſeta ſwiaſt ſa wobroczenje pohanow ſežini, a hižo tehdy nadžiju wu- braji, ſo „budže jemu Bóh tež lidži pſchiwofaſac̄, fiž budžeja ſ tajſej ꝑlužbje ſhmani.“

Mužojo, na kotrýchž nadříju stajesche, buču jemu psches
Bože pokasanie pschitviedženi. To běchu morawský exulanty,
ktwojeje evangelskeje wěry dla ſi dalofeje domisným wucžerjeni,
tž ſo na Zinzendorffskim kuble pschi Hütbergu (pastwischczowei
horje) ſachdlichu a kolonijsku ſaložichu, kotrejž mjeno Herrn =
hut dachu. Tich wodžer běsche morawski čeſkla Schriftian
David, býwschi katholik, tž běsche w Němcej ſi živej wěrje do
křivojeho Sbóžnika pschischot a ſo ſi evangelskej zvrfvi pschisamk-
nýl. Svječeleti povjescžu, ſo je Zinzendorf ſtvořitivý we ſtwo-
jim kuble tajkých čłowjekow pschijecž, tž ſu ſtwojeje wěry dla
staru domisnu wopuschczili, běsche ſo ſi ſwojim bratram do Mo-
ratwskéje wróczil, ſo by jich našabil, wupucžowacž, dwaj nožerjei
běchtaj hnhydom roškudženaj dom a dwór a derje ſarjadowane
hospodařstwo wopuschczicž a na Boži hľób poſkuchacž, kotrejž
Davidovych ſlavorov hlyschachu. Tím ſo někotsi druhý psche-
řeljo pschisamkňichu a ſo ſkriedu po ſtwjatfach vječor w 10
hodžinadž na pucž nastajichu. Štvoju najlepši drastu běchu ſo
wobleſli a w brěmijeschku něſchto ſchatow pod pažu nježechu.
To běsche wſcho. Ale we ſtwojich wutrobach běchu počni ſboža
a wježela, jako na potajnych pucžach w czémnej noz̄ ſchlesyskej
mjesy a ſlónzu napſchecžitvo pucžowachu a ſkriedž ſmažnifa do
Sakſkeje dozpichu.

Dokelž tamným prěním twucžaholvarjam bórsy drusy scžeholbachu, Herrnhut khětsje roscžesche a mějesche sa krótki cžab wjazh stow wobydlerjom. Wjele wot nich bě, kaž tamnaj nožerjej, wostajimšchi gwojeho wobředženstva i domisný cžeflo, so mohli žmohodni gwojej wěrje živi bhež. To běsche jadriwa byla, počna khrobkeje možh a fruteje wutrajnoſeže. To běchu wojovníz ſe jadrom a žroni. Bóh wobradži wobydlerjam noweho žydlęſcheža ſbudženje a ſchězenizu ſ duchom a ſ njej ſylne, wjeſole žiwjenje. Ta hnada Žesom Schrhjsta, kijž tehdy móznje we wutrobach ſtutkowasche, wſchitkich ſahorjesche a gwojecžesche a jich wjele cžerjesche do ſukodných blaſtom a dale hicž, so býchu tež druhim powjescž wo Šbožniku pſchinjefli, w kotrýmž běchti ſo ſami tak wob-

ſbožili. Wona towarzſtvo ſtvori, fiž běſche hototwe ſo ſe wſděmi
možami ſadu tajſeho ſtutkowanja ſtajicž a je je ſwojimi modli-
twami noſhycž.

Tak ſo jich vutroba a prázovanie naſchim ſerbskim tvótzam
pſchitvobrocí, fiž běchu po jentym bofu tvøgebje evangelskeho
ſhlubſcheho potrěbni, po druhim ſa žitve ſtotvarſchenje we tvětje
tvøgebje pſchihotovani. (Bofracžovanie.)

(Bofracjotvanje.)

3yrfei a stat.

— Džení 25. a 26. haprileje wotměwache saffša krajna
jmuoda někotre wurdžowanja. W běhu tuthčh wosjewi presi-
denta krajneho fonsistoria D. dr. Böhme něsčto jara wažne:
Krajne fonsistorijum je fastojnſtvo dotalneho wyscheho dwórskeho
prědarja a vizepresidenty, fonsistoria pschepodař knjeſej tajne-
mu zýrkwinemu radže prof. dr. Čhmeljej-Lipſežanskemu. Dóniž
tutón fastojnſtvo njeſchewoſinje, wobstara fastojnſte džěla do-
talny wyschjski dwórski prědař D. dr. Dibelius. — Tuto je, kaž
jmate, tuto fastojnſtvo ſaložil, ſo by na wotpocžint ſchoł.

Tuto pořájenje konfistoria — níž výlba synody, taž bě tež
římských — je tehdy dle význe, dokelž budže drje tón výšší dvór-
ského předáv, když tehdy, když nová církevní muštava do možn-
osti stoupí, tuto výškou řastojnictvo řastava, s přením evangelickim
bisopom načeje řastveje církve.

Bóh daj, ſo bý tuto poſtajenje naſchej zhriftvi ſ žohnovanju
býſo, možebje tež pſches to, ſo bý ſo notvemu vižepreſidentej
naſcheho fonsistoria poradžilo, vſchě možb naſcheje trajneje zhrift-
ivje ſjednocžicž ſ móznemu ſpuntožnemu ſkutkovaniu ſa zhrifej
a ſitd!

Gajimawh list.

Rjedawno pižachmū něschto wo žyrfvinej ſhromadžisnje ſa wuſtauwu pruskeje evangelskeje žyrfwje. Pſchledžyda tuteje ſhromadžisnje je liſt doſtał, ſi fotrehož chzemū to najvažniſche tu ſdželiež, doſelž to wěſcze jich wjele ſajima. Ze ſ Elberfeld-Warmen pižanu a wotpózlanu wot tych 6 evangeliſkich wožadów pſchi rězu Wupper. Tute pſcheprroſchuja žyku ſhromadžisnu, fotraž ma 221 wotpózlanzow ſe wſchěch starých braniborskich provinziow, ſo by poſla nich ſtwoje poſedženje wotměwała. „S wobžarowanjom”, tak pižaja, „kmu ſhonili, ſo bu to měſtno, hdžež ſo předv pruske generalne ſynodu wotměwachu, ſa požlednju generalnu ſynodu kaž ſa žyrfvinu ſhromadžisnu ſavrěne, a ſo nichtó tak prawje njewě, hdže mohla ſo w pſchichodže tuta ſa pruski žyrfkej tak wažna ſhromadžisna wotměvacž. Nam budže to cžescž a wjeſele, budžemylí žyrfvinej ſhromadžisnje po ſtwojich možach hospodu pſchihotowacž a ſa cžaž jeje poſedženjow poſkiezicž móž. Runje tak býchmū ſo poſtarali ſa rumnoſcze, hdžež mohlejenotliwe wotdželenja dželacž atd. Wschě ſchěſcž podpižane wožadne ſastupjetſtwa ſu jene to ſamkne ſ tomu wobſamknyle.”

¶ dale pišču tute wořadny: „Dol rěki Wupper wschať nieje tať wořjedž Brusseje kaž ſnadž Berlin, hdžež zhrékwinia wořschnoſcž bydli. Teho dla býčku wudawki ſa pſchijěſd wjetſche byle. Mny býčných to ſa ſtwoju čeſcž měli, to, ſchtož mělo ſo tu wjazd wudacž, wurunacž. Tež býčku ſastupjerjo ſ raňjich trajinov měli czeže dalscheho puczowanja ſnjeſcž. Naschim wořadnym by to libje witana pſchijekuſchnoſcž byla, tele czeže wurunacž pſches to, ſo wořdžěſnikam tuteje ſhromadžiſný ſtwoje domy poſfieža ſa hofpodu.“

„Mjes tñm so je w Barlinje wjcho bóle politiske“, taž we
liscéze dale rěka, „ma wo bydlet' stro tu w dole rěki Wupper, kivér-
ne herbstní fivojich mózow, dobre ſrošumjenje ſa to, ſchtož ie

Božjeho kraljevstva a zyrkvi. Psches zyrkvinu shromadžisnu sa wustawu by ho w tute srosumjenje powiętchito a poħlubschito. Wobebje by ho w tutej sa zyku zyrkej wažnym wokomiku zyrkvinu swiſt rānskich a wjeczornych stron wobtowerdžit a ho dorosumjenje sa woħebitočje jenotliwych zyrkvinych probinżow poħlubschito. Nimo teho by to psche položenje zyrkvineje shromadžisnu do jeneho w krajinje nad Rheinom ležazeho, wot swajskarjow pak njevobħadżeneho města, sažo sa to skutkowało, so by ho swiſt naſchego pod zušym kniežtwinom jara cętpjazeho kraja nad Rheinom se zykej druhej Pruskej poħylni.

Wszé ſchęſcz woħadu w dole rěki Wupper ſu ſi jenej wutrobu pschi tej prōtwje: „Pschińdzeje ſi nam! Hospoda je pschihotowana! Zyla zyrkvinha shromadžisna sa wustawu a kózdy ſi jeje wotpōħlanzow je nam wutrobnje witany!”

Podpižane je tuto psche proſchenje wot fäſtupjerjow pschedſtejicžerſtow evangelsko-reformeroowaneje woħadu Elberfeld, wot evangelsko-lutherskeje woħadu Elberfeld, wot fiednocženeje evangelskeje woħadu Unterbarmen, wot evangelsko-lutherskeje woħadu Wuppertal, wot evangelsko-reformeroowaneje woħadu Geimarke a wot evangelsko-lutherskeje woħadu Wicklinghausen. —

Tole je węſeže ſajmawie psche proſchenje nětke w naſchim čažu. Wono móže tak nětotreho, kiž ho boji, ſo je ho zyrkvine ſmyžlenje minylo, ſo tu libočz ſi zyrkvi a woporniwoſez ſa zyrkej wjazy njeje, troſchtowacž a poħylnicž. Runje tak pak móže tež tak nětotreho woħanibiež, kiž nježo wjekhe nimia ſa zyrkej, ani we wutrobje ani w mōſħni, bħenjeſč ta mōſħen hifċeče bōle poħna byla a tola chze wón bħejz dżeržanu a wažen ſa kħeſčanſkeho, ja zyrkvineho muža. To pschirunajny jeno ras naſche herbsko-němske woħadu naſchjeje Lužizy. Bħelu ho ſi nich ſchęſcz abo tak wokoło namatale; fotrž bħelu podobne poſtieženje dobrowólnie činiſte!? Dobre je, ſo manu w ežažu wotpada a liwkoſeże tež tajke wulke a poħiſtitkowne p̄wēdczenja kħeſčjanſkeho žiwingenja! To sbudžuje žiwingenje! A tajkeho sbudžowanja je uet-kole wſchidžom trjeba. —

S bliska a ſi daloka.

— W Budvihinje fiednocži ho w thđenju po Quasimodo- geniti rjana licžba evangelskich duchownych na tsi dny ſi ſhromadnemu dželu. Běchu to tsi dny kħutneho džela a natwarjenja a poħylnjenja ſa to nětke tak wulzy wažne ale pak tež tak jara niſne dželo duchowneho a duchowpastyrja. Schtož je ho wobdželil, ſa teho wostanu niſapomnите, a schtož ho njeje wobdželil, je něſchtō ſkomđil. S dobom bě dwózjy wjecžor evangelisazija we zyrkvi Marije-Marthy psches wodžerja zykeho wuhotowanja, psches duchowneho Sprangera ſi Dražđan. Tutón kaž duchowny Dreweſ ſi Dražđan a duchowny Pantrik ſe Šomjedžlez běchu ſakkadne pschednoſčki a džela ſa tute tsi dny pschewſali, ſa čož jim wſchém kluſcha wulki džak.

— W Hodžiju, tutej staroħtarnej hředžiſnje kħeſčanſtrwa mjes Šserbami ſhromadži ho 1. meje herbska předáſka konferenza ſi wurjadnemu poħedženju a to na kapłanstwie. Njebě nam to wo to činičz, džen 1. meje woħebje poħiſjecžie, ně, wo zyke druhej poſtrowicž čzemj ſi fararja Voigta ſi jeho 25. lētnemu fäſtijnemu jubilejju po starym libym bratrowskim waſħnju naſchje konferenzu, a ſ tym fiednocžiſč wuradžowanja wo woħebithch dyptach. Hospodliw dom knieſa jubilara a jeho knienje mandželſteje witashe naž a fiednocži naž ſi rjanemu poħiſjeczenju jubileja psches woħebitu ħwojatocžnoſč, pschi fotrž mějſeſche ħwojedženiku rēčž pschedžyda konferenzu ſi farar Domaschka. Tehorunja rēčžachu ſi jubilar, ſi farar Kschijan-Hodžijski a ſi farar Urban-Khróstawski. ſi farar Voigt dopjelni 3. džen hodow 25. ſto ħwojeho duchowniskeho fäſtijnitra. Bě jo nastupiſ we Lu-

poji, wot tam pschińdze ſa kapłana do Ketsiz a nětto je 20 lēt hižo w hodžiju na džele a je žohnowanjaloplnu klužbu kapłana ſastawat. „Pomhaj Bóh“ ſtrowi jeho kaž tež jeho zyky dom dženha ſi nowa a pscheje Bože žohnowanje na dalshe 25 lēt fäſtijnitra a mandželſtrwa. — Pschi wuradžowanja ſhoničmy wot naſchego ſynodale ſi fararja lic. Mróſaka — tutón ħwjecži 2. džen ħwjaſtlow ſi Bożej pomožu tón wulzy żadny ħwiedžen 50. lētnego fäſtijniskeho ſkutkowanja — drobnischiho ſi džela ſynody, na druhim městnie tu hižo naſpominjeneho. Poda nam tež roſprawu wo praſchenju, fotrž naž evangelskich Šserbow woħebje jima: wo herbskej ſuperintendentury. To bě nam witane. Pschetož bjes džitwa to, ſo bě mjes duchownym a w ludu to měnjenje roſcherjene, ſo niežo njedostanjeny. Bjes džitwa to teho dla, dokež to njeby preni krocž tak bylo! Tola presidenta konfiftoria je abs druhī ſastupjet tuteho pschińdze tola hifċeče do Šserbow, ſo by tu dale jednač wo tutej wulzy wažnej węžy a to ſe herbskej konferenzu, ſi zyrkvinu ſchedſtejicžerjemi a węſo tež ſi „wubjerkom evangelskich Šserbow“, fotrž bě runje tuteje węžy dla wot ſjawnieje ludoweje ſhromadžisnu povołany, tehdh, jako po wſchém ſdaczu herbska konferenza niežo wuežinicz wjazy njeniōžesche a jaſo zyrkvine prjódſtejerſtwa — kaž tež dženha hifċeče niž! — niežo ſa tutu herbsku węž nječinjachu. — Nowe dželenje Lužizy do zyrkvinych woħrejħow ho psches woħebith ſakon ſarjaduje, niž psches wustawu. Prjedy hacž ho tutón ſakon ſhotowi, ho tute jednanja wjiednaju a to nadžiomniſte tak, ſo ho naſche herbsle niž pschedhnate pschecža dopjelnja. Tute pschecža ſu herbske a teho dla woħebite a teho dla niž ſi pschirunaju ſi pschecžemi někaje druhej ſakſkeje krajin, kaž Vogtlanda, abo Hewaſ, pschetož my ſimi pschezo hifċeče Šserbjo a niž Němžy po narodze a macžernej rēčži. Tole nježmě ho ſabučz pschi tħim druhim žadanju, fotrž manu pödla herbskej ſuperintendentu, njeniujžy, ſo ma p̄chezo ſi najmjeſtħa jedyn Šserb w ſynodże bħejz — po mōžnoſci duchowny. Tuto pschecže noħżeja nam dopjelnicž, kaž ho to ſda. A teho dla ma ho tuto pschecža ſi nowa woħbowiċč a to dorasjue! Pschetož hdjż je tež nětkele tak bylo, ſo bě ſi najmjeſtħa jedyn Šserb w ſynodże, njeje to żana wěſtoſež ſa pschichod, njeje-li nam to někak psches někajke poſtajenje ſarukowane. — Pschirunaj ſi tomu tež krajn hzejm! — Wo tutej a druhim tam jednachmy w Hodžiju na kapłanstwie. Wopħtachmy tež krajn Boži dom, fotrž ſe ħwojimaj węžomaj do dala ſtrowi. Běchmy tež pschi pomniku padnjenych rjelow Hodžijskeje woħadu a pschi rowje teho, fotrž je staroħtarnewmu Hodžijej ſi nowa ūlomej mjenno dat, pschede wſchēm mjes Šserbami, pschi rowje Ĵmisa. Njeħħi Ĵmisiowu duch mjes nami domach, hdjż čzemj ſebi nětke něſchtō dobyčz, wo čimž bħi drje jedyn Ĵmisiħ nanaipaledżi prajit, ſo je to pschewjele! — Šserjedu po ħwjaſtak ſhromadži ho herbska předáſka konferenza ſi porjadnej ħwjaſtakowej ſhromadžisne, a to w 2 hodž. směje tam „Towarſtvo pomožy“ ħwoju ħlorunu ſhromadžisnu, fotrž směje ſetħa woħebiteje wažnoſče.

Š roſpominanju nětorej ħlawa Zinzendorſowe.

Sbóžnik noħże wjelle; schtož pak chze, to tež woħravdże chze! —

Schtož je ho ſe ħlowlom Sbóžnika stowarſchiſ, ſebi myħli: „Hdjež tón wostanje, tam tež ja wostanu!“ je ſi knieſom na wſchēmi węžami, čini džen wote dnja, schtož činičz ma, a wočakuje to pschichodne. —

— Lijtowanje. Cantate M. w Hr. — Bože ſtipičje (Rogate) R. w B.

Samolivitħ redaktor: farar Wjrgaež w Noħacżiżach.